

[Pürschel.]

Forslag, under en eller anden Form har faaet Hjælp af det offentlige. Nu er det ikke min Mening at ville sige, at man absolut skal afskære en Person, der en enkelt Gang har faaet en Understøttelse af det offentlige under den ene eller den anden Form, fra at vinde Statsborgerret her i Landet, men det bør efter min Mening være et Krav til de Folk, som ønsker at optages som Medlemmer af det Stats-samfund, som de ikke oprindeligt tilhører, at de er i Stand til at klare sig selv. Ogsaa mener jeg der er visse Befolkningslementer, visse Folkeslag, som er mindre ønskelige end andre. Det er meget naturligere for Skandinaver at glide ind her i Landet, end det er for mange andre af de fremmede Folkeslag, der spiller en stedse større Rolle paa disse Lovforslag. Jeg tror jo ikke, at vi her i Landet trænger til en Forøgelse af de mindre ønskelige Elementer, og jeg tror ikke, at vi her i Landet trænger til en Forøgelse af den Forsørgerbyrde, som dette Samfund i Forvejen er saa rigeligt belastet med. Derfor tror jeg, det vilde være praktisk at optage til Revision de Principper, hvorefter man optager Folk paa dette Lovforslag.

For at faa Lejlighed til at drøfte dette med Ministeren vil jeg til sin Tid tillade mig at foreslaa, at Forslaget undergives en kortvarig Udvalgsbehandling, ikke for derved at udskyde nogen af dem, der nu er optaget paa Lovforslaget, for de har efter min Mening vel vundet en saadan „berettiget Forventning“, at det vilde være urimeligt at skuffe dem, men for at faa drøftet Principperne, og det kan jo gøres i Løbet af ganske kort Tid.

Hans Rasmussen: Jeg maa ganske aabent tilstaa, at det underer mig noget, at det konservative Folkeparti her ved denne Sags Behandling finder Anledning til at indtage et Standpunkt, der afviger fra det, der sædvanligvis bliver indtaget fra dette Tings Side overfor den aarligt tilbagevendende Lov om Indfødsrets Meddelelse. Det underer mig for det første, fordi det nu gennem en lang Aarrække har været Praxis, at denne Sag i al Almindelighed ordnes af Landstingets Udvalg, et Udvalg, der plejer at gaa meget grundigt til Værks. Ser jeg paa Sagen, saaledes som den her foreligger, saa viser det sig, at selve Forslaget er forelagt i December Maaned, og at Udvalget har brugt 3 Maaneder til at behandle det i, og Landstingsudvalgets Betænkning viser, at man har behandlet Sagen ganske grundigt. Der er givet en

Række udførlige Oplysninger, som jeg synes vi her maatte kunne akkviescere ved, og jeg synes, vi atter i Aar kunde tage Forslaget uden at lade det behandle i Udvalg. Imidlertid forstaaer jeg det ærede Medlem Hr. Pürschel saaledes, at det er de mere almindelige Principper for Indfødsrets Meddelelse, som det konservative Folkeparti nu ønsker at drage frem til Drøftelse. At det finder Sted, vil naturligvis ingen modsætte sig; men jeg maa dog sige, at naar vi i Samlingen 1924—25, saa vidt jeg erindrer, har gennemført Loven om Erhvervelse og Fortabelse af Indfødsret, den Lovgivning, paa hvilken de aarlige Love hviler, og det konservative Folkeparti dengang ikke var uenigt med os i de Principper, der skulde være gældende, saa forekommer det mig noget mærkværdigt, at man nu, forholdsvis faa Aar efter, kommer og rejser Krav om en grundig Behandling af de Principper, som ligger til Grund for denne Lovgivning.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel rejser det Spørgsmaal, om vi ikke her staaer overfor Principper, der maaske bør ændres, og begrunder dette sit Spørgsmaal ved at hen-vise til to Forhold, hvoraf det ene angaar de paa Lovforslaget opførte Ansøgerees Stilling som Modtagere af offentlig Hjælp. Nu er jeg ikke klogere, end at det gennem mange Aar har været saaledes i den danske Rigsdag, at man ikke har hængt sig i Spørgsmaal om, hvorvidt den ene eller den anden Ansøger for en længere Række af Aar siden maatte have faaet en Haandsrækning under Sygdomsforhold eller lignende. Ser vi paa de Bemærkninger, der ledsager de aarlige Forslag, ja saa støder vi ganske vist paa Navne, hvis Indehavere i adskillige Tilfælde har faaet en saadan Haandsrækning, men vi plejer ikke at opholde os ved det, thi vi ved alle, at der skal gaa en lang Aarrække, førend Folk, der har faaet en offentlig Haandsrækning, kan gøre sig Haab om at blive optaget paa det aarlige Forslag om Indfødsrets Meddelelse. Jeg kunde finde Anledning til at fremdrage Enkelttilfælde, men det bør man være varsom med i en Sag som denne. Jeg kan dog ikke nægte, at da jeg i Fjor saa, at en Familie, Mand og Hustru, som havde været her i Landet i over en Snes Aar, havde maattet vente over 30 Aar paa at faa Indfødsret her i vort Samfund, fordi de en Gang under Sygdomsforhold havde faaet en Haandsrækning af Mosaisk Hjælpeforening, maatte jeg sige til mig selv: Vore Regler er antagelig saa strenge, som de bør være, og skulde de ændres, er det et Spørgsmaal om de ikke burde gøres mildere.

Men det er maaske heller ikke Hoved-